Lietvedības Nr. 1A-0097-20/27
ECLI:LV:RVPT:2020:0526.1A30057119.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2020.gada 26.maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese B.Horuna,
rakstveida procesā, izskatīja /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57/01/513211687/1 (Nr.RPP-19-2322-ls), un saņemtos administratīvā pārkāpuma lietas materiālus.

Aprakstošā daļa

2019.gada 11.jūnijā Rīgas pašvaldības policijas (turpmāk – RPP; Iestāde) Centra pārvaldes kārtībnieks R.Adamsons (turpmāk arī Amatpersona) sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513211687 (turpmāk arī Protokols-lēmums) par to, ka 2019.gada 11.jūnijā plkst.20.45, Krišjāņa Barona ielā 107, Rīgā, ārpus ceļa novietots stāvēšanai transportlīdzeklis Citroen, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/ (turpmāk arī Transportlīdzeklis), neievērojot Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - CSN) 114.punktā noteiktās prasības. Minētās darbības kvalificētas pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{10}panta devītās daļas un ar Protokolu-lēmumu Transportlīdzekļa īpašniekam, pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma (turpmāk - CSL) 43.^{2}pantu un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{10}panta devīto daļu, uzlikts naudas sods 30,00 *euro* apmērā.

Nepiekrītot iepriekš minētajam Protokolam-lēmumam, Transportlīdzekļa īpašnieks –/pers. A/, personas kods /personas kods/ (turpmāk – /pers. A/; Sūdzības iesniedzējs), to pārsūdzēja RPP.

Ar RPP 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57/01/513211687/1 (Nr.RPP-19-2322-ls) (turpmāk – Iestādes lēmums; Lēmums) RPP Centra pārvaldes kārtībnieka R.Adamsona Protokols-lēmums atstāts negrozīts un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iestādes lēmumā atspoguļota Protokolā-lēmumā norādītā administratīvā pārkāpuma būtība un pieņemtais lēmums, tiek citēts CSN 114.punkts, un norādīts, ka par CSN 114.punkta prasību neievērošanu administratīvā atbildība noteikta LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā, kas tiek citēta Iestādes lēmumā.

Atbildot uz /pers. A/ sūdzībā izteiktajiem argumentiem, kuri daļēji tiek atreferēti Iestādes lēmumā, Iestāde citē LAPK 243.panta pirmo un otro daļu, 286.panta pirmo daļu, CSL 19.panta pirmo daļu, 41.panta pirmo daļu, kā arī norāda, ka RPP Centra pārvaldes darbinieki notikuma vieta ierādās pēc 2019.gada 11.jūnijā plkst.20.02, ar RPP mobilās lietotnes starpniecību, saņemtas sūdzības par to, ka Krišjāņa Barona ielā 107, Rīgā, transportlīdzekļi novietoti stāvēšanai, neievērojot CSN.

Tāpat Iestāde lēmumā, citējot CSN 2.27.apakšpunktu, daļēji 57.punktu, norāda, ka transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai, kas seko automašīnas apturēšanai, ir atzīstama par ceļu satiksmes manevru (*skat. Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 14.marta sprieduma lietā Nr.A420562210 motīvu daļas 10.punktu*).

Ņemot vērā Iestādes lēmumā minēto, Transportlīdzekļa vadītājs, novietojot Transportlīdzekli stāvēšanai Protokolā-lēmumā norādītajā vietā, bija ceļu satiksmes dalībnieks. Līdz ar to Transportlīdzekļa vadītājs, sākotnēji braucot pa ceļu un vēlāk ar Transportlīdzekli nobraucot no ceļa, kur novietoja Transportlīdzekli stāvēšanai, piedalījās ceļu satiksmē, un viņam bija pienākums ievērot atbilstošās CSN normas.

Iestādes ieskatā, no administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem - fotoattēliem un Protokola-lēmuma, konstatējams, ka Transportlīdzeklis ar četriem riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa vietā, kura nav uzskatāma ne par ceļa nomali, ne arī par brauktuves paplašinājumu, turklāt ir atdalīta ar paaugstinātu asfaltbetona apmali.

Tiesiskās attiecības ceļu satiksmē, cita starpā, regulē CSL un CSN.

No CSL 2.panta 1.punkta, kas tiek citēts Lēmumā, Iestādes ieskatā, izriet, ka attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, līdz ar to šajās tiesiskajās attiecībās pretstatā privāto tiesību principam - atļauts viss, kas nav aizliegts, piemērojams publisko tiesību princips - atļauts vien tas, kas noteikts tiesību normās.

Lēmumā tiek citēta CSL 38.panta pirmā daļa un norādīts sekojošais.

Kā atzinis Senāts, ceļa zīmes ir īpaša veida administratīvie akti, kas ietver vispārēju rīkojumu (*skat. Senāta 2008.gada 7.marta lēmuma lietā Nr.213/2008 7.punktu*). Proti, ceļa zīmes regulē nenoteikta skaita satiksmes dalībnieku rīcību nenoteikta skaita gadījumos (*skat. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 22.februāra lēmuma lietā Nr.A42553907 (SKA-101/2010) motīvu daļas 12.punktu*).

Amatpersona, sastādot Protokolu-lēmumu un pieņemot lēmumu par soda piemērošanu, konstatēja, ka transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai Protokolā-lēmumā norādītajā vietā nav regulēta ar CSN zīmi vai ceļa apzīmējumu, kas atļautu novietot stāvēšanai Transportlīdzekli, neievērojot CSN 114.punktā noteiktās prasības, proti, šajā vietā nav izvietota CSN 537. ceļa zīme "Stāvvieta" vai kāda cita ceļa zīme.

Apgabaltiesa līdzīgā lietā norādījusi, ka [..] likumdevējs nevar konkretizēt visas situācijas, kādas varētu rasties sakarā ar transportlīdzekļu novietošanu. Tas, ka normatīvajos aktos *ekspressis verbis* nav ierakstīts, ka transportlīdzekli nedrīkst novietot apstādījumos vai citās vietās, nenozīmē, ka transportlīdzeklis drīkstētu stāvēt jebkur, kur, iesniedzēja ieskatā, tas netraucētu gājēju pārvietošanos vai transportlīdzekļu braukšanu. Tādā gadījumā transportlīdzekļus drīkstētu novietot arī puķu dobēs, spēļu laukumos u.tml. vietās, jo tas netraucētu pārvietoties gājējiem un citiem transportlīdzekļiem. [..] (*skat. Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 27.janvāra spriedumu lietā Nr.134008015*).

Ņemot vērā iepriekš norādīto, Iestāde secina, ka Protokolu-lēmumu nav pamats uzskatīt par prettiesisku.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīts, ka situācijā, kad vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu satiksmes režīmu konkrētajā vietā. [..] jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā (*skat. Administratīvās*

apgabaltiesas 2013.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.142183311. 4.4.2. un 4.4.4.apakšpunktu).

Lietas izskatīšanas gaitā Iestāde nekonstatēja LAPK 239.pantā noteiktos apstākļus, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Iestāde lēmumā citē LAPK 22., 32.pantu, norāda, ka par LAPK 149.^{10}panta devītās daļas pārkāpumu ir paredzēts tikai viens soda veids un apmērs — naudas sods 30,00 *euro* apmērā. Iestāde secina, ka, lai sasniegtu LAPK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, Protokols-lēmums jāatstāj negrozīts.

Nepiekrītot Iestādes lēmumam, /pers. A/ to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā, automašīna nebija novietota tādējādi, ka pārkāpa LAPK 149.^{10}panta devīto daļu. Uzskata, ka konkrētais CSN punkts piemērots neatbilstoši.

Sūdzības iesniedzējs apzinās, ka ir jāievēro izvietotās oficiālās ceļa zīmes. Tāpat zina, ka nav tiesības novietot automašīnu tur, kur tas ir aizliegts ar ceļa zīmēm. Ar citātiem Lēmumā, ka minētajā vietā nav izvietota ceļazīme "Stāvvieta", tiek argumentēts tas, ka automašīnu novietot nedrīkstēja. Sūdzības iesniedzēja ieskatā, tas ir pretrunā ar CSN, jo minētā zīme nav vienīgais iespējamais automašīnu novietošanas stāvēšanai vietu apzīmējums. Ievērojot CSN, automašīnu drīkst atstāt stāvēšanai arī tur, kur tas nav aizliegts.

Vieta Krišjāņa Barona ielā, kur tika izrakstīts pārkāpuma protokols, ir strīdīga pēc savas būtības, proti, nesakārtota vieta. Situāciju saasina fakts, ka neliela zemes strēle ārpus ceļa braucamās daļas, kur pastāvīgi ir novietotas stāvēšanai aptuveni 10-12 automašīnas, atrodas starp divām maksas autostāvvietām. Minētā zemes strēle daļēji, apmēram trešdaļa, ir klāta ar bruģa plāksnēm, daļēji, apmēram trešdaļa, nobērta ar granti/šķembām un trešdaļa ir nesakopta, dubļaina, nelabiekārtota vieta. Minēto zemes gabalu vizuāli varētu iedalīt trīs daļās, tomēr tas vizuāli sadalās vēl divās daļās - apmēram pusei šī gabala ir zema ceļa betona apmale, bet otrai pusei, kas daļēji ietver ar šķembām klāto zemi, ir augsta apmale. Vieta raksturīga ar kaut ko daļēji izdarītu un neizdarītu līdz galam - neatkarīgi no tā, tā būtu vai nebūtu paredzēta automašīnu novietošanai stāvēšanai. Savukārt Lēmumā moments ar ceļa apmali tiek uztverts, kā vainu apstiprinošs apstāklis.

Šajā vietā pastāvīgi stāvēšanai novietotas automašīnas, un salīdzinoši regulāri uz tām, bet ne visām, parādās protokoli. Dažreiz "iespēja papildināt pašvaldības budžetu" tiek dota tikai tiem, kuru automašīnas ir uz nesakoptās trešdaļas. Dažreiz protokoli ir divām trešdaļām automašīnu - tām, kas atrodas uz nesakoptās daļas un arī dažiem tiem, kas stāv uz šķembām, bet ir aiz jau pieminētās apmales. Nekad protokoli neparādās uz automašīnām, kuras novietotas uz betona plāksnēm. Sūdzības iesniedzējam rodas jautājums, kādi normatīvie akti regulē apmales augstumu, pēc kuras sasniegšanas tiek uzlikts sods par uzbraukšanu uz tās. Rīgā ir simtiem vietu, kur automašīnas tiek novietotas, pārbraucot ceļa apmales.

Sūdzības iesniedzējs pauž nepatiku pret to, ka, neskatoties uz to, ka ir ievērojis visas tuvumā izvietotās ceļa zīmes, tomēr ir iespējama situācija, ka pašvaldības policists var pēc sava ieskata piemērot jebkādu neatbilstošu CSN punktu, un nesakārtotu vides vietu izmantot, lai masveidā izrakstītu soda protokolus. Un tad tas tiek argumentēts ar to, ka ne visu var paredzēt normatīvajos aktos. Varbūt, tiecoties pēc kārtības, ja pašvaldības policisti redz problemātisku vietu, tie varētu iniciēt pašvaldībā tās sakārtošanu ar atbilstošām ceļa zīmēm tā, lai tā nebūtu strīdīga un nepārprotama.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka sods uzlikts nepamatoti, pretēji likumdošanas aktiem, līdz ar ko gan Protokols-lēmums, gan tā neatcelšana ir bijusi prettiesiska.

Lietā atrodas RPP paskaidrojumi, kuros tiek lūgts noraidīt /pers. A/ sūdzību par Iestādes lēmumu, un, cita starpā, norādīts sekojošais.

No lietas materiālos esošiem fotoattēliem ir redzams, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai ārpus ceļa braucamās daļas, kā arī vietā, kur nav speciāli izbūvētas nomales vai brauktuves paplašinājuma.

Krišjāņa Barona ielas 107.nama, Rīgā, brauktuvei ir asfaltēts segums. Par brauktuves robežu uzskatāma asfaltētā seguma robeža. Transportlīdzeklis ar četriem riteņiem novietots stāvēšanai ārpus asfaltētās brauktuves robežas, šī vieta nav ne asfaltēta, ne bruģēta, bet gan klāta ar degradētu augsni un šķembām. No minētā secināms, ka šī vieta nav uzskatāma par speciāli izbūvētu ceļa nomali vai brauktuves paplašinājumu, kas būtu paredzēts transportlīdzekļu novietošanai.

Lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu, ka pārkāpuma izdarīšanas vietā ir oficiāli izbūvēta nomale, kā arī šajā vietā nav izvietota 537. ceļa zīme "Stāvvieta" vai kāda cita ceļa zīme, kas ļautu novietot transportlīdzekli stāvēšanai.

Iestāde paskaidrojumam pievienojusi krāsainu ekrānuzņēmumu no vietnes "Google maps", kurā ir redzams, ka pārkāpuma izdarīšanas vieta nav paredzēta transportlīdzekļu novietošanai, turklāt, no braucamās daļas tā ir atdalīta ar paaugstinātu asfaltbetona apmali (ekrānuzņēmumā aptuvena Transportlīdzekļa atrašanās vieta apvilkta ar sarkanu līniju).

LAPK 289.^{6}panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

No lietas materiāliem secināms, ka Sūdzības iesniedzējs nav lūdzis skatīt sūdzību mutvārdu procesā.

Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz LAPK 289.^{6}pantu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā, par ko lietas dalībniekiem ir paziņots, nosūtot paziņojumu 2020.gada 13.janvārī.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā Iestādes lēmuma tiesiskumu un pamatotību kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Iestādes rakstveida paskaidrojumos norādīto, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

LAPK 289.^{12}panta otrajā daļā noteikts, ka rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraida; 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu; 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu; 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Saskaņā ar LAPK 289.^{6}panta devīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums; 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tiesa konkrētajā lietā nekonstatē LAPK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Saskaņā ar LAPK 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta)

darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Atbilstoši LAPK 7.panta otrajai daļai, lietvedība par administratīviem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesa atzīst, ka RPP priekšnieks J.Lūkass pilnīgi un vispusīgi izvērtējis visus lietā esošus pierādījumus, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši LAPK prasībām, līdz ar ko tiesa pilnībā pievienojas Iestādes lēmumā norādītajai motivācijai. Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams.

No lietas materiāliem redzams, ka 2019.gada 11.jūnijā RPP Centra pārvaldes kārtībnieks R.Adamsons sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr.513211687 par to, ka 2019.gada 11.jūnijā plkst.20.45, Kr.Barona ielā 107, Rīgā, ārpus ceļa novietots stāvēšanai transportlīdzeklis Citroen, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, neievērojot CSN 114.punktā noteiktās prasības. Minētās darbības kvalificētas pēc LAPK 149.^{10}panta devītās daļas un ar Protokolu-lēmumu Transportlīdzekļa īpašniekam uzlikts naudas sods 30,00 *euro* apmērā.

CSN 114.punkts nosaka, ka transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta ceļa labajā pusē iespējami vairāk pa labi uz nomales, bet, ja tās nav, – brauktuves malā vietās, kur ir iespējams piebraukt, nepārkāpjot šo noteikumu prasības. Ja brauktuves malā ir izveidoti šim nolūkam paredzēti paplašinājumi, transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana atļauta šajos paplašinājumos.

Saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta devīto daļu, par citu šajā kodeksā neminētu apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Saskaņā ar CSL 1.panta 3.punktu ceļš ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas).

Saskaņā ar CSN 2.21.apakšpunktu nomale ir ceļa daļa, kas piekļaujas brauktuvei un nav paredzēta mehānisko transportlīdzekļu braukšanai.

Līdz ar to konkrētajā gadījumā, lai /pers. A/ sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, nepieciešams konstatēt un pierādīt, ka pēdējais Protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā novietoja automašīnu stāvēšanai, neievērojot CSN 114.punkta prasības, kā arī, vai šie pierādījumi ir pieļaujami, lai varētu apstiprināt lietā konstatētos faktus.

Tiesai, kā institūcijai, kura pārbauda administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību, ir jāpārbauda, vai iegūtie pierādījumi ir ticami, pietiekami un pieļaujami, t.i. tādi, kas pamato iestādes izdarītos secinājumus.

Iestādes iegūtie pierādījumi administratīvā akta pamatošanai atzīstami par pietiekamiem, ja tie izslēdz objektīvas šaubas par prettiesiskas vainojamas darbības vai bezdarbības izdarīšanu.

Līdz ar to tiesa, veicot pierādījumu pārbaudi un novērtēšanu atbilstoši LAPK 244.pantā paredzētajiem pierādījumu novērtēšanas principiem, vērtē, vai Iestādes lēmums pamatots ar tādiem pierādījumiem, kas pierāda Sūdzības iesniedzēja vainu. Tiesa norāda, ka administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros tiek noskaidroti lietas faktiskie apstākļi un izvērtēti lietā savāktie pierādījumi.

Atbilstoši LAPK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Savukārt minētā panta ceturtajā daļā noteikts, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

LAPK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas, kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt, atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

LAPK 243.^{1}pants paredz šādus pierādīšanas līdzekļus: 1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; 2) personu liecības; 3) eksperta atzinums; 4) kompetentās institūcijas atzinums; 5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; 6) elektroniskie pierādījumi; 7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; 8) lietiskie pierādījumi.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pēc LAPK 149.^{10}panta devītās daļas ir pierādīta ar:

1. Protokolu lēmumu;
2. izdruku no RPP Elektroniskā notikumu žurnāla, no kuras izriet, ka 2019.gada 11.jūnijā plkst.20.02 saņemta sūdzība par, cita starpā, transportlīdzekli, ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, kas novietotos Krišjāņa Barona ielā 107, Rīgā, neievērojot CSN. Par konstatēto administratīvo pārkāpumu sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr.513211687;
3. notikuma vietā uzņemtajiem fotoattēliem, no kuriem, cita starpā, izriet, ka transportlīdzeklis Citroen, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, ar četriem riteņiem novietots stāvēšanai ārpus ceļa, t.i., ārpus ielas asfaltētās brauktuves robežas, vietā, kas klāta ar degradētu augsni un šķembām. No fotoattēliem nav konstatējams, ka administratīvā pārkāpuma konstatēšanas vietā ir izvietotas ceļa zīmes, kas noradītu uz to, ka šī vieta ir stāvvieta;
4. ekrānuzņēmumu no vietnes "Google maps".

LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka nav pamata apšaubīt Protokolā-lēmumā, kā arī citos lietā esošajos pierādīšanas līdzekļos norādītos pārkāpuma izdarīšanas apstākļus. Lietā esošie pierādījumi apliecina to, ka /pers. A/ Protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā novietoja sev piederošu transportlīdzekli stāvēšanai, neievērojot CSN 114.punktā noteiktās prasības, t.i., ārpus ceļa vai tā paplašinājuma.

Proti, no lietā esošajiem fotoattēliem ir skaidri un nepārprotami redzams, ka Transportlīdzeklis ar četriem riteņiem ir novietots ārpus brauktuves robežas vietā, kas klāta ar degradētu augsni, kā arī šķembu, un nav atzīstama ne par speciāli izbūvētu nomali, ne par brauktuves paplašinājumu, kur attiecīgi transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai būtu pieļaujama.

Tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi ir ticami, attiecināmi un pieļaujami konkrētās lietas izskatīšanā.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka, piemērojot administratīvo sodu, Iestāde ir ievērojusi LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lietā nav iegūti nekādi pierādījumi, kas pierādītu citus apstākļus, nekā tas ir norādīts Protokolā-lēmumā.

Papildus Iestādes lēmumā un pēdējās sniegtajos paskaidrojumos ietvertajai motivācijai, tiesa norāda sekojošo.

Tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzējs nenoliedz, ka Protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā novietoja stāvēšanai viņa vadīto transportlīdzekli Citroen. Lietā pastāv strīds par to, vai /pers. A/ darbībās ir konstatējams LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzētais pārkāpums, proti, vai /pers. A/ pamatoti saukts pie atbildības par CSN 114.punkta neievērošanu.

Iepazīstoties ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem kopsakarā ar sūdzībā izteiktajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzēja argumenti nav pamatoti, un norāda sekojošo.

Saistībā ar Sūdzības iesniedzēja argumentu, ka automašīnu drīkst novietot stāvēšanai arī tur, kur tas nav aizliegts, tiesa pievienojas Iestādes

lēmumā norādītajam, ka attiecības ceļu satiksmē ir publisko tiesību regulācijas priekšmets, līdz ar to šajās tiesiskajās attiecībās pretstatā privāto tiesību principam - atļauts viss, kas nav aizliegts, piemērojams publisko tiesību princips - atļauts vien tas, kas noteikts tiesību normās.

Tādējādi Sūdzības iesniedzējam, kā ceļu satiksmes dalībniekam, novietojot automašīnu stāvēšanai, bija jāievēro CSN 114.punktā noteiktie apstākļi, pie kuriem ir atļauta automašīnas novietošana stāvēšanai.

Tiesa pievienojas Sūdzības iesniedzēja norādītajam, ka 537. ceļa zīme "Stāvvieta" nav vienīgais apzīmējums, pie kura pieļaujama automašīnu novietošana stāvēšanai, turklāt arī Iestāde lēmumā pretēju apgalvojumu izteikusi nav. Tomēr konkrētajā gadījumā arī tiesa nekonstatē, ka attiecīgā vieta būtu apzīmēta ar jebkuru no CSN paredzētajām ceļa zīmēm, kas pieļautu automašīnas novietošanu stāvēšanai.

Tiesa atzīst, ka apstāklis, ka konkrētajā vietā nav konstatējama ceļa zīme, kas nosaka aizliegumu stāvēt, nepieļauj situāciju interpretēt tādējādi, ka automašīnas novietošana stāvēšanai tāpēc būtu pieļaujama, neievērojot CSN 114.punkta prasības.

Tiesa konstatē, ka Sūdzības iesniedzējs nenoliedz faktu, ka automašīna tika novietota ārpus ceļa braucamās daļas. /pers. A/ uzsver, ka vieta Krišjāņa Barona ielā 107, kur tika novietota viņam piederoša automašīna, ir nesakārtota, proti, konkrētais zemes gabals klāts ar dažādu segumu – vietām ar bruģa plāksnēm, vietām ar granti/šķembu, savukārt vēl citur vienkārši nesakopta, dubļaina, nelabiekārtota vieta. Tāpat minētajam zemes gabalam ir dažāda augstuma apmale, kas robežojas ar ceļa braucamo daļu. Kā arī /pers. A/ uzsver, ka konkrētajā vietā automašīnas tiek novietotas regulāri, kā arī salīdzinoši regulāri tām tiek izrakstīti protokoli. Tomēr protokoli netiek izrakstīti visiem – atkarībā no tā, uz kura tieši (bruģētā vai ar šķembām klātā) zemes gabala tā novietota, kā arī atkarībā no tā, vai zemes gabalu ar ceļu robežo augstākā vai zemākā apmale.

Vērtējot Sūdzības iesniedzēja neizpratni par to, kādi normatīvie akti regulē apmales augstumu, pēc kuras sasniegšanas tiek uzlikts sods par uzbraukšanu uz tās, tiesa norāda, ka CSN 114.punktā paredzētā pārkāpuma kvalificēšanai nav nepieciešams konstatēt kādu konkrētu brauktuves apmales augstumu pret kuru, šajā gadījumā perpendikulāri, novietota automašīna.

Saistībā ar /pers. A/ argumentiem par policijas darbinieku praksi protokolu izrakstīšanā atkarībā no tā, kur tieši automašīnas ir novietotas, kā arī uz norādi, ka automašīnas Rīgā tiek novietotas, pārbraucot ceļa apmales, tiesa norāda, ka šīs tiesvedības gaitā tiek vērtēti tikai un vienīgi tie faktiskie apstākļi, kas ir būtiski konkrētās lietas pareizā izskatīšanā.

Bez tam, par Sūdzības iesniedzēja norādītajiem situācijas apstākļiem, ka konkrētajā vietā automašīnas tiek novietotas pastāvīgi, kā arī, ka ne vienmēr un visiem tiek izrakstīti protokoli, norādāms, ka personai nevar pastāvēt un nepastāv tiesiska paļāvība attiecībā uz tādu situāciju (gadījumu), kad tiek pārkāptas normatīvo aktu prasības.

Proti, Sūdzības iesniedzēja norāde, ka konkrētajā vietā stāvēšanai tiek novietoti arī citi transportlīdzekļi, kuriem protokoli izrakstīti netiek, tiesas ieskatā, nedod pēdējam tiesības paļauties, ka administratīvā atbildība par pieļauto pārkāpumu neiestāsies.

Paļāvības princips nav absolūts, un tas vien, ka Sūdzības iesniedzējs redzēja citas stāvēšanai novietotas automašīnas, nenozīmē automātisku tiesiskas paļāvības aizsardzību. Personas paļāvība ir šīs personas subjektīvā attieksme pret konkrētu darbību vai notikumu. Persona nevar atsaukties uz šādiem principiem, lai attaisnotu savu rīcību (*skat. Augstākās tiesas 2007. gada 8. oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-400/2007*).

Likuma (normatīvo aktu) ievērošanas princips ietver prasības ievērot normatīvajos aktos noteikto kārtību. Lai normatīvajos aktos noteiktajam regulējumam pakļauta darbība (transportlīdzekļu stāvēšanas noteikumi) atbilstu likuma (normatīvo aktu) ievērošanas principam un būtu tiesiska, ir jāievēro šo noteikumu prasības un to priekšraksti. Tikai tādos gadījumos, ja ir izpildītas normatīvo aktu prasības, pastāv personas tiesiska paļāvība un ar to saistīti aizsardzības instrumenti, kas konkrētajā gadījumā nav konstatējams.

Vērtējot Sūdzības iesniedzēja paustās sūdzības par likumdošanai pretēju rīcību amatpersonu darbībā, tiesa norāda sekojošo.

RPP Centra pārvaldes kārtībnieks R.Adamsons, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, sastādīja Protokolu-lēmumu, ievērojot CSL 43.^{2}pantā, kā arī LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā noteikto. Savukārt RPP priekšnieks J.Lūkass /pers. A/ sūdzību par Protokolu-lēmumu izskatīja, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, kā arī ievērojot CSN, CSL un LAPK normas.

Tiesa nekonstatē iemeslus, kas būtu par pamatu uzskatam, ka policijas darbinieks R.Adamsons, un turpmāk RPP priekšnieks J.Lūkass, izskatot sūdzību, bija neobjektīvi vai ieinteresēti tieši /pers. A/ sodīšanā par konstatēto pārkāpumu, kā arī nekonstatē apstākļus, kas būtu par pamatu lietā esošo pierādījumu atzīšanai par apšaubāmiem vai nepietiekamiem pārkāpuma izdarīšanas pierādīšanai. Līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt /pers. A/ vainu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Papildus tiesa pievienojas Iestādes lēmumā esošajai atsaucei uz Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 27.janvāra spriedumu lietā Nr.134008015, kurā, cita starpā, norādīts, ka likumdevējs nevar konkretizēt visas situācijas, kādas varētu rasties sakarā ar transportlīdzekļu novietošanu. Vienlaikus tiesa norāda, ka gadījumos, kad nav iespējams LAPK iekļaut visas iespējamās darbības vai bezdarbības izpausmes, tiek veidotas blanketas normas, un par tādu atzīstama arī LAPK 149.^{10}panta devītā daļa, kura paredz atbildību par tādu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, kas nav tieši paredzēti citā LAPK 149.^{10} pantā, bet gan CSN.

Tas, ka Sūdzības iesniedzējs pauž neapmierinātību par šādu regulējumu, nonākot pie citiem secinājumiem, tiesas ieskatā, nevar būt par pamatu, lai atceltu apstrīdēto lēmumu un izbeigtu lietvedību konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā.

Tiesa atzīst, ka pašreizējais tiesiskais regulējums uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Izvērtējot sūdzībā norādītos apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka RPP priekšnieks J.Lūkass, atbilstoši LAPK normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētījis visus lietas apstākļus to kopumā, pārbaudījis un novērtējis administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus un, konstatējot administratīvā pārkāpuma esamību, pieņēmis tiesisku un pamatotu lēmumu, atzīstot, ka /pers. A/ izdarīja LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Administratīvais sods par minētā pārkāpuma izdarīšanu /pers. A/ uzlikts 30,00 *euro* apmērā, kas atbilst LAPK 149.^{10}panta devītajā daļā noteiktajai sankcijai.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības pamatoti, apstrīdētais lēmums ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 149.^{10}panta devīto daļu, 243.-244., 288., 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13}pantu tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57/01/513211687/1 (Nr.RPP-19-2322-ls) un /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2020.gada 26.maijā.

Tiesnese B.Horuna